hoidis ennast tarkaste, et ta ühtlast ennam ei armastand, kui töist. Kui wahhest ühhel lapsel illosam näggo olli, kui toisel, ja kui se laps wallato ja tiggi olli; siis ei andnut ta temmale armo, waid nuhtles tedda kowwaste. Sest temma ütles ennesa meeles: „Jummal on mulle neid „lapsi keik andnud: igga üht Jummal „minno käest jälle küssib. Armas Jum„mal, anna mulle õiged moistus, et ma „jouaksin neid kaswatada kolbolisseks in„nimessiks!“ — Kui üks temma lastest surri; siis olli ta südda kurb, agga temma ei lähnud jälledaks. Temma teggi keik mis ta agga joudis tehha, et ta temma lapse igga pitkendaks; agga kui ust ennam ei aitneid; kiitis temma Jummalad, ni pea kui walli kurbdus temma südda„mest sai lahkonud. Sest temma ütles: „egga mo laps sepärrast hukkas olle, et „ta surnud on, Ma tean Jummala san„nast, et hing ei surre, waid ühhe par„rema ja iggawesse ello pärrib.“ — Temma näggi ka römo omma lastest, ja nemmad kaswasid kolbolisiks ennimessiks.

Hea assi on, Jummala peäle lowta. Karel olli kahhe täiskümme astane pois, kui temma emma surri, kes lesse pölwes tühjal ajal, isse ennast ja omma poega waese wiisil olli toitnud. Kui temma surri, siis maksid Moisawannemad puserki ja houa rahha, ja hea külla raawas wiis tedda mahha, ilma mattukse joduta. Kui nemmad tedda said mulda pannud, siis käis Karel küllas, healt rahwalt leiba pallumas, ja pakkus ennast igga ühhele, kes temmale middagi andis päiwilisseks, kui tedda agga kegi tahtis piddada. Se jures lotis ta Jummala peäle, kes temmale ello olli andnud, et ta tedda ka edaspiddi mahha ei jättaks: sest temma olli tedda heaks risti innimesse lapseks üllesskaswatanud. Wiimaks känas Jummal Moisawannema süddant: se wõttis